

var Heelstaten, som man havde for Die, og som ved den skulde faae en europæisk Garantie; og som første Middel til at holde Heelstaten sammen, blev den samme Succesſion i alle Statsdelene anseet for en Nødvendighed; og derfor blev Hs. Majestæt Kongens Bilsdom for at ordne dette Anliggende priift. Det er paa ingen Maade en usand og forfalskende Argumentationsmaade, som den ærede Udenrigsminister har brugt, men det er den sande Fremstilling, hvorpaa han hentydede, medens den Fortolkning, som af en æret Rigsdagsmand blev givet af Londoner = Protocol-len, vistnok i en vis Henseende var dristig, men jeg troer ogsaa at turde sige i en anden Henseende robede meget lidet Kundskab til, hvad der gaaer an at gjøre med Hensyn til diplomatiske Acters Fortolkning. Jeg kan derfor ikke indrømme, at det nuværende Ministerium har tilraadet Kongen en Politik, som skulde være aldeles afvigende fra den Politik, som man allerede i længere Tid har fulgt, og som det ærede Medlem fra Maribo (Monrad) meget rigtigt betegnede som en Overgang, der lidt efter lidt har ført os til det Punkt, hvorpaa vi nu staae; men jeg anseer det for en Fortjeneste, at man tilfulde erkjender det Punkt, hvorpaa man staaer, thi, det være fordeelagtigt eller ikke, saa er det den første Nødvendighed ligesaa vel for en Stat som for det enkelte Menneske, at man kjender sin Stilling, at man veed, hvor man staaer, hvad man vil og hvad man kan. Men seer jeg nu hen til de Forholdsregler, der ere tilraadede Kongen efter den Grundtanke, at Forandringen af det politiske System er skeet af Nødvendighed, og spørger jeg, om de da ere af den Art, at man til deres Gjennemførelse kan knytte nogen høj Grad af Forhaabning, saa vil jeg ærlig tilstaae, at der er mange Punkter, der forekomme mig ikke at være uden Betænkelse, fordi en Stat som Danmark, hvor Befolkningens ene Halvdeel ikke kan støtte sig til en saadan europæisk Stemning, ikke kan støtte sig til en mægtig Sympathi udenfor Landet som den

anden Halvdeel, altid maa være yderst værfom i at ordne de gjensidige Forhold mellem disse Statens to Dele, for at denne Stemning og Sympathi ikke skal faae Indflydelse til at røkke den tilsigtede Ordning. Men ere da disse Forholdsregler, der have stødt saameget og vel heller ikke uden Grund opvakt Betænkelse, noget Nyt? Ere de ikke fremkomne tidligere under de forskjellige Ministerier, maaskee under noget forskjelligt Skiftelse, men har man ikke villet det Samme, blot med en Tilføining, der maaskee netop da har gjort Ordningen til en Umulighed, men hvorfra det dog maa vise sig, at man har erkjendt disse Skridt at være en Nødvendighed? Man har for Diebliffet reist saamegen Tvivl, om det var forsvarligh, at det nuværende Ministerium synes at antage, at de slesvigiske Provindsstaaender legaliter endnu bestaae. Jeg nægter ingenlunde, at jeg i saa Henseende ogsaa har deelt denne Tvivl; kun kan jeg ikke finde mig i, at man saa stærkt bebrejder det nuværende Ministerium at have denne Tanke, thi den gaaer langt længere tilbage, og Rigsdagen maa jo vide, at et tidligere Ministerium har havt den samme Tanke (Madvig: Nei, aldrig!); saa beklager jeg, at jeg ikke tør citere ordret (Krieger: Citeer!) I Instruxen af 9de December 1849, som blev givet til de tre Gesandter, der opholdt sig i Berlin, nemlig Beshlin, Reedy- og Scheel, er der Tale om Provindsstaaender som legaliter bestaaende, der er Tale om; siger jeg, at Provindsstaaenderne legaliter bestaae (Krieger: Citeer det ordret; jeg troer det ellers ikke!); ja, jeg tør ikke citere ordret, jeg skal kun henvise til den Sætning, som begynder: „Omendkjøndt Provindsstaaenderne legaliter bestaae“ ... saameget kan jeg erindre af Sætningen. Men de Herrers Tillid vil maaskee ikke svigte mig, naar jeg bringer Dem i Erindring, at ogsaa andre Punkter, som nu synes at opvække saamegen Misforstaaelse, ved andre Leiligheder ere blevene indrømmede som Noget, der jo meget vel lod sig gjøre uden Fare for Danmarks Vel.